

Η Μύηση της Ανθρωπότητας

Christine Morgan

Υπάρχει κάτι πολύ ανακουφιστικό σχετικά με τις ενέργειες της πανσελήνου των Διδύμων. Τις διαπερνά Αγάπη-Σοφία, η πανταχού παρούσα και διάχυτη ποιότητα του ηλιακού συστήματος και του Χριστού, του Παγκόσμιου Διδασκάλου, που θα φέρει την δυναμική όψη της Αγάπης στην επανεμφάνισή Του. Συνεπώς, μας παρουσιάζεται μια ευκαιρία να εξοικειωθούμε με αυτό που θα αποτελέσει την μελλοντική κατεύθυνση της ανθρωπότητας με μεγαλύτερη ένταση, χρόνο με το χρόνο, μέχρις ότου Εκείνος εμφανιστεί στον κόσμο. Παρά το πνεύμα χωριστικότητας και τις διαιρέσεις που φαίνεται να κερδίζουν έδαφος, όσοι είναι εξοικειωμένοι με τις διδασκαλίες της Προαιώνιας Σοφίας αναγνωρίζουν ότι η ανθρωπότητα πραγματικά κινείται προς μια κατεύθυνση μεγαλύτερης ενότητας, προετοιμάζοντας αυτή την επιστροφή στον πραγματικό της οίκο – τους εσωτερικούς υποκειμενικούς κόσμους. Μεγάλα ρεύματα ενέργειας από εσωτερικά πλανητικά κέντρα κρούουν πάνω στην ανθρωπότητα (ανθρώπινη συνείδηση), που προετοιμάζεται γι' αυτή εξέλιξη και για τις μεγάλες αποκαλύψεις που θα συμβούν στην πορεία.

Κατά μία έννοια, όλες οι ενεργειακές κρούσεις αποτελούν μήσεις, καθώς διεγείρουν την συνείδηση και διαταράσσουν το ισοζύγιό της. Την ωθούν συνεχώς προς τα επάνω, όπως επιβεβαιώνεται από την σταθερή πρόοδο του πολιτισμού κατά τους τελευταίους αιώνες. Όταν ένα πραγματικής σημασίας φορτίο ενέργειας εφαρμόζεται σε ένα άτομο, έναν όμιλο ή στην ανθρωπότητα ως σύνολο, γίνεται ένα άλμα στην συνείδηση και αυτό καθορίζει ό,τι εννοούμε με την μύηση. Ο όρος μύηση φέρνει στο νου μεγαλοπρεπείς, μυστικές τελετουργίες όπως αυτές της Τεκτονικής παράδοσης, αλλά όσον αφορά την ανθρωπότητα συνολικά, πρόκειται για την μεταφορά ηλεκτρικού φορτίου από ένα ανώτερο πλανητικό κέντρο σε ένα κατώτερο. Έχει ως συνέπεια, να σταθεροποιήσει την επιτυχηθείσα κατάσταση συνείδησης και να την ωθήσει προς τον επόμενο στόχο.

Κάθε αιώνας και κάθε γενιά θεωρούν την δική τους εποχή σαν περίοδο κρίσης και αυτό ευσταθεί, επειδή οι κρίσεις είναι ο τρόπος της εξέλιξης – το πυρ που τροφοδοτεί την ψυχολογική ένταση, απαραίτητη για να επιτευχθεί η αλλαγή. Ο βαθμός πόνου που προκαλείται στην μετάβαση προς το νέο όραμα εξαρτάται από τον τρόπο που αυτή αντιμετωπίζεται. Όπως είπε ο οικονομολόγος, Τζων Κέυνς, «η δυσκολία δεν έγκειται στις νέες ιδέες, αλλά στην διαφυγή από τις παλιές». Και είναι ακριβώς εκεί που βρίσκεται η ανθρωπότητα αυτή την εποχή – μόνο σήμερα σ' αντίθεση με το παρελθόν, ο κόσμος είναι σε τέτοιο βαθμό διασυνδεδεμένος και αλληλεξαρτώμενος, με αποτέλεσμα οι κρίσεις να συσσωρεύονται η μια μετά στην άλλη, όλο και πιο πολλές όλο πιο γρήγορα. Σπρώχνονται, η καθεμιά τους, στην προσοχή του κόσμου και συγχωνεύονται σε μία κολοσσιαία κρίση, με τη δυνατότητα είτε να καθυστερήσουν σημαντικά την ανθρώπινη πρόοδο είτε να μυήσουν την ανθρωπότητα σε μία νέα εποχή προοδευτικής πνευματικότητας.

Είμαστε σήμερα στο σημείο, όπου κορυφαίοι στοχαστές ανταποκρίνονται στη δύναμη της κρίσης, επανεξετάζοντας και αξιολογώντας. Σ' αυτή τη διαδικασία σχεδιασμού μιας νέας κατεύθυνσης πολλές δημόσιες συζητήσεις λαμβάνουν χώρα, και με την συμμετοχή του ευρύτερου κοινού το οποίο σταδιακά υιοθετεί νέους τρόπους σκέψης. Αυτή η παγκόσμια κρίση σημαίνει ότι η ανθρωπότητα προσεγγίζει το σημείο περάσματος από μία δεύτερη γέννηση στο πνευματικό βασίλειο. Ιδέες και ιδανικά κατακλύζουν την ανθρώπινη συνείδηση με δημιουργικότητα και υπάρχει μια αυξανόμενη ευαισθησία στις εσωτερικές εντυπώσεις από την πνευματική Ιεραρχία η οποία επιτηρεί την ανθρώπινη εξέλιξη.

Η Προαιώνια Σοφία διαβεβαιώνει ότι αυτή είναι η Θέληση του πλανητικού Λόγου «να επιφέρει ορισμένες ριζικές και βαρυσήμαντες αλλαγές στη συνείδηση της φυλής, οι οποίες θα μεταβάλουν εντελώς τη στάση του ανθρώπου προς τη ζωή και την αντίληψή του για τα πνευματικά, εσωτερικά και υποκειμενικά ουσιώδη της ζωής».¹ Αυτές οι συχνά δύσκολες αλλαγές ευθυγραμμίζονται με το Θεϊκό Σκοπό και αρχικά διαταράσσουν τα πρότυπα σκέψης. Κατ' αυτό τον τρόπο μας προετοιμάζουν για «την τρομακτική εκείνη κρίση – που επίκειται στην ανθρώπινη συνείδηση ... τη μύηση της φυλής στο Μυστήριο των Αιώνων, σ' εκείνο που ήταν κρυμμένο απ' την

αρχή». Υπάρχουν πολλοί επιπρόσθετοι παράγοντες επίσης: ο Ίδιος ο πλανητικός Λόγος υποβάλλεται σε μία κοσμική μύηση που θα καταστήσει τη Γη έναν ιερό πλανήτη κι επηρεάζει συνεπώς όλα τα κύτταρα στο σώμα Του. Περνάμε στην Εποχή του Υδροχόου με τις νέες ρυθμιστικές του ενέργειες. Το πνευματικό βασίλειο ετοιμάζεται να εξωτερικευτεί στην Γη και προσεγγίζει πλησιέστερα στην ανθρωπότητα.

Δεν αποτελεί έκπληξη ότι βιώνουμε μια τόσο μεγάλη κρίση όταν οι επιπτώσεις είναι τόσο βαθιές. Η δημιουργία ενός νέου κόσμου δεν είναι μία μακρινή ουτοπία· κατασταλάζει ολόγυρά μας ακριβώς αυτήν τη στιγμή. Γνωρίζοντας ότι είμαστε μέρος μιας διαδικασίας γέννησης, ας συντονιστούμε με τις επιρροές των Διδύμων και ας συνηχήσουμε με τη δυναμική ισχύ της αγάπης που διαπερνά τους αιθέρες αυτή την εποχή. Οι επιρροές των Διδύμων σχετίζονται ιδιαίτερα με το αιθερικό σώμα, και αυτή η περίοδος της πανσελήνου –η τελευταία από τις τρεις πνευματικές εορτές– χαρακτηρίζεται πάντα από μεγάλης σημασίας συσσωρευμένες ενέργειες που διαχέονται στον κόσμο μέσα από το αιθερικό σώμα του ομίλου.

Στην Ατραπό της Μαθητείας η επίδραση της δεύτερης Ακτίνας της Αγάπης–Σοφίας, η οποία λειτουργεί μέσω των υπόλοιπων ακτίνων, αρχίζει να δεσπόζει στο αιθερικό σώμα, προκαλώντας την μετατόπιση της δύναμης και της έντασης στα κέντρα πάνω από το διάφραγμα. Η δύναμη της προσωπικότητας μειώνεται, ενώ αυτή της ψυχής μεγαλώνει παράγοντας το στοιχείο του ανώτερου νοητικού. Αυτό συμβολίζεται από την αλληλεπίδραση μεταξύ των δύο αδελφών αστέρων στους Διδύμους, του Πολυδεύκη και του Κάστορα. Αντιπροσωπεύουν την σχέση μεταξύ του ανώτερου και του κατώτερου νοητικού, και καθώς η επιρροή τους διαχύνεται στην γη, η σχέση ανάμεσα στην Πνευματική Ιεραρχία και την Ανθρωπότητα δυναμώνει, οδηγώντας σε μία όλο μεγαλύτερη και εκτεταμένη σύνθεση.

Η Θέληση για το Καλό καταστρέφει τις παλιές ποιότητες συνθέτοντας επίσης τις νέες, και αυτό μπορεί να εκδηλωθεί προσωρινά ως αναταραχή και αντίσταση έως ότου η κατάρρευση ολοκληρωθεί και γίνει αντιληπτό ότι οι ενέργειες αναδόμησης λειτουργούν πιο ευδιάκριτα. Όταν ο νους φωτίζεται και βλέπουμε όπως η ψυχή, τότε θα γνωρίζουμε ότι όλα είναι αλληλένδετα στην εσωτερική πλευρά της ζωής σε μία σταθερά αυξανόμενη κατάσταση σύνθεσης και ότι αυτό λειτουργεί σταθερά και στην εξωτερική πλευρά της ζωής, επίσης. Είναι αναμενόμενο ότι η αναταραχή θα συνεχιστεί κατά την διάρκεια αυτής της περιόδου μέχρι μια πραγματική ενότητα, η συνειδητοποίηση της Μίας Ψυχής, του ένδον Χριστού, επιτευχθεί ως ένα βαθμό. Έχοντας αυτό στον νου μας, ας πάρουμε λίγα λεπτά για στοχασμό και στην συνέχεια ας εκφέρουμε από κοινού το Μάντραμ της Ενοποίησης: [όσοι είναι εξοικειωμένοι με αυτό το μάντραμ θα διαπιστώσουν μια μικρή τροποποίηση].

Οι ψυχές όλων είναι ένα και εγώ είμαι Ένα μαζί τους.

Ζητώ να αγαπώ, όχι να μισώ,

Ζητώ να υπηρετώ και όχι να απαιτώ οφειλόμενη υπηρεσία,

Ζητώ να θεραπεύω, όχι να βλάπτω.

Είθε ο πόνος να φέρει την κατάλληλη ανταμοιβή φωτός και αγάπης,

Είθε η ψυχή να ελέγχει την εξωτερική μορφή,

Και την ζωή και όλα τα γεγονότα,

Και να φέρει στο φως την Αγάπη

Που υπόκειται στα συμβάντα του χρόνου.

Ας έρθει το Όραμα και η ενόραση

Ας αποκαλυφθεί το Μέλλον.

Ας εκδηλωθεί η εσωτερική ενότητα και ας παρέλθουν οι εξωτερικές διαιρέσεις.

Ας επικρατήσει η Αγάπη

Όλοι οι άνθρωποι ας Αγαπούν.

Ο αναπροσανατολισμός προς τις πνευματικές πραγματικότητες προωθείται σήμερα από την δραστηριότητα της εισερχόμενης έβδομης ακτίνας, της οποίας η ενέργεια της τελετουργικής τάξης και οργάνωσης προορίζεται να καθορίσει την Εποχή του Υδροχόου. Η έβδομη ακτίνα είναι ενεργός στο φυσικό πεδίο και αγκυροβολεί τις υπόλοιπες ακτινικές δυνάμεις σε μορφή, παράγοντας συγκεκριμένες εκφράσεις των υποκειμενικών πραγματικοτήτων. Κατά περίεργο τρόπο, η έβδομη ακτίνα είναι η μία ακτίνα που απουσιάζει από τις επιρροές των Διδύμων, κι όμως παρά το γεγονός αυτό, δεν υπάρχει έλλειψη των οργανωτικών ενεργειών της γιατί αυτή η σπουδαία Ακτίνα κάνει τον κύκλο της επανερχόμενη σε ενσάρκωση. Αυτό εύκολα φαίνεται ότι λειτουργεί σε παγκόσμια κλίμακα στα μεγάλα επικοινωνιακά συστήματα που μεταφέρουν την πληροφορία μέσα απ' ολόκληρο το αιθερικό πλανητικό σώμα. Επίσης, η τεχνολογία και η εφαρμοσμένη επιστήμη επιβάλλουν σε έναν ασύλληπτο βαθμό τάξη στην πυκνή φυσική ουσία. Μηχανές εκτελούν για λογαριασμό μας όλο και περισσότερες εργασίες ρουτίνας, πυροδοτώντας μια ακόμη κρίση με αμφιλεγόμενες συνέπειες. Σε συνδυασμό με την έβδομη ακτίνα, η εξέχουσα ποιότητα των Διδύμων της αγάπης-σοφίας θα μπορούσε εύκολα να αγκυροβολήσει στο αιθερικό σώμα του πλανήτη, αλλά η ανθρωπότητα χρειάζεται πρώτα να φέρει αυτές τις ποιότητες της αγάπης και της σοφίας στο προσκήνιο της συνείδησης. Άπαξ και αυτό συμβεί, η έκφραση αυτών των ποιότητων σε φυσική ουσία θα εκδηλωθεί ευκολότερα. Τότε πολλά από τα τρέχοντα προβλήματα της ανθρωπότητας θα ωχριούν στο φως της Χριστικής δύναμης.

Η έβδομη ακτίνα αποτελεί μια μνητική δύναμη στο φυσικό πεδίο, κι έχει ως εκ τούτου σημασία το γεγονός ότι η ανθρωπότητα συλλογικά εισέρχεται στην πνευματική ατραπό μέσω της ενέργειας εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων καλής θέλησης οι οποίοι έχουν πάρει την πρώτη μύηση ή υποσυνείδητα προετοιμάζονται γι' αυτήν. Αυτός ο αριθμός προβλέπεται να αυξηθεί σε εκατομμύρια έως το 2025 και εάν κοιτάξουμε την ανερχόμενη νοημοσύνη και αίσθηση ευθύνης στην πλειοψηφία της νεολαίας του κόσμου, υπάρχει βάσιμο έδαφος για ελπίδα και βεβαιότητα. Διαπιστώνουμε ένα έντονα αυξημένο ενδιαφέρον για τον διαλογισμό, την ενσυνειδητότητα, την πνευματική θεραπεία, την ευημερία ανθρώπων και ζώων καθώς και για τα περιβαλλοντικά ζητήματα, αλλά και τις προσπάθειες της επιστήμης για την ανακούφιση της ανθρώπινης δυστυχίας και την αντιμετώπιση παγκόσμιων προβλημάτων, και σε επίπεδο διεθνών σχέσεων, τα έθνη που επιδιώκουν να συνεργαστούν στα φόρουμ των Ηνωμένων Εθνών στηρίζοντας τα μεγαλόπνοα και αναγκαία προγράμματα του παγκόσμιου αυτού οργανισμού.

Η πρώτη μύηση αντιστοιχεί στην γέννηση του Χριστού στην Βηθλεέμ και αναφέρεται συμβολικά ως «ο Οίκος του Άρτου». Σχετίζεται με την παγκόσμια οικονομία και την ανάγκη μερισμού των φυσικών πόρων, ώστε οι άνθρωποι να απελευθερωθούν από την έλλειψη σε συνάρτηση με τις βασικές ανάγκες της φυσικής διαβίωσης. Πολλές διάνοιες έχουν επικεντρωθεί σε αυτό και πραγματοποιούνται, εδώ και καιρό, πειράματα σε διάφορα μέρη του κόσμου για την σύσταση ενός παγκόσμιου εισοδήματος που θα αποφέρει στους ανθρώπους ένα επαρκές ποσό χρημάτων για τη συντήρησή τους. Αυτά τα πειράματα έχουν δείξει έως τώρα ότι κάτι τέτοιο θα μπορούσε να οδηγήσει σε μια κοινωνία πιο δημιουργική, πιο υγιή, και χωρίς περιττές ανησυχίες, σε μια κοινωνία με λιγότερη εγκληματικότητα. Συνεπάγεται ενδεχομένως μεγαλύτερη οικονομική λιτότητα για το σύνολο και έναν πιο απλό τρόπο διαβίωσης, πράγμα που συναντάται στην πνευματική ατραπό όταν υπάρχει εστίαση στα απολύτως ουσιαστικά του βίου, ενώ παράλληλα αντιμετωπίζονται οι συνέπειες της άκρατης επιθυμητικής φύσης της ανθρωπότητας ωθούμενης από έναν υπερδραστήριο, υλικά προσανατολισμένο νου.

Ο Ολλανδός ιστορικός, Rutger Bregman, ο οποίος έκανε μια εξαιρετικά επίμαχη παρουσίαση στις αρχές του έτους στο Νταβός, είναι αξιοσημείωτα ικανός, διαπερνώντας την κρυσταλλωμένη σκέψη και γοητεία να φτάσει στην καρδιά του παγκόσμιου οικονομικού προβλήματος. Μας υπενθυμίζει ότι στην πραγματικότητα έχει σημειωθεί αλματώδης πρόοδος μέσα στα τελευταία 200 χρόνια. Στο βιβλίο του, *Ουτοπία για Ρεαλιστές* αρχίζει με ένα σκληρό μάθημα ιστορίας: «Στο παρελθόν όλα ήταν χειρότερα! Για το περίπου 99% της παγκόσμιας Ιστορίας, το 99% της ανθρωπότητας ήταν φτωχοί, πεινασμένοι, ακάθαρτοι, φοβισμένοι, χαμηλού πνευματικού επιπέδου, άρρωστοι και άσχημοι. Μέχρι και τον 17ο αιώνα... ο Τόμας Χομπς (1588-1679) συμφωνούσε

ότι η ανθρώπινη ζωή ήταν στην ουσία “μοναχική, φτωχική, απαίσια, βάρβαρη και σύντομη”. Όμως, τα τελευταία διακόσια χρόνια, όλα αυτά άλλαξαν. Μέσα σε ένα κλάσμα αυτού του χρονικού διαστήματος που το ανθρώπινο είδος ζει σε αυτόν τον πλανήτη, δισεκατομμύρια από εμάς γίναμε ξαφνικά πλούσιοι, τρεφόμεστε καλά, είμαστε καθαροί, ασφαλείς, έξυπνοι, υγιείς και, κατά καιρούς, ακόμα και όμορφοι. Εκεί όπου το 1820 το 84% του παγκόσμιου πληθυσμού ζούσε ακόμη στην ακραία φτώχεια, το 1981 το ποσοστό αυτό μειώθηκε στο 44% και σήμερα, μερικές μόλις δεκαετίες αργότερα, είναι κάτω από το 10%. Αν συνεχιστεί αυτή η τάση, η ακραία φτώχεια, που ήταν βασικό χαρακτηριστικό της ζωής, σύντομα θα εξαλειφθεί οριστικά. Ακόμα κι εκείνοι που συνεχίζουμε να αποκαλούμε “φτωχούς” θα απολαμβάνουν μια αφθονία που δεν έχει προηγούμενό της στην παγκόσμια Ιστορία». ²

Παρότι αυτό δεν αποτελεί παρηγοριά για τους φτωχούς και τους άστεγους, αξίζει να σταθούμε, έστω προς στιγμήν, πέρα από όλη την αγωνία και την φρίκη που ορθά απασχολεί την προσοχή και την ενσυναίσθησή μας, για να εξετάσουμε την παγκόσμια πρόοδο με απόσπαση εκτιμώντας την από συνολική άποψη. Από αυτήν την πλευρά, ο Bregman έχει ασφαλώς δίκιο – οι άνθρωποι στις ανεπτυγμένες χώρες έχουν επιτύχει, με πολλούς τρόπους, τις ουτοπίες του μεσαιωνικού ανθρώπου. Η Αφρική σήμερα διαθέτει έξι από τις ταχύτερα αναπτυσσόμενες οικονομίες του κόσμου, το προσδόκιμο ζωής έχει αυξηθεί, ο δείκτης νοημοσύνης έχει ανέβει κατά 3,5 μονάδες και υπάρχουν βελτιώσεις στην παιδεία, την διατροφή και την υγιεινή. Το σημαντικό θέμα τώρα, λέει ο Bregman, είναι να επανεστιάσουμε το βλέμμα μας και να βάλουμε και πάλι πλώρη για την επόμενη Ουτοπία. Χρειαζόμαστε ιδέες με όραμα που να είναι ολόπλευρα εφαρμόσιμες. «Κάθε ορόσημο του πολιτισμού – από το τέλος της δουλείας έως την έναρξη της δημοκρατίας – θεωρούνταν κάποτε φανταστική ουτοπία. Οι νέες ουτοπικές ιδέες όπως το ενιαίο βασικό εγγυημένο εισόδημα και η δεκαπεντάωρη εργασιακή εβδομάδα μπορεί να γίνουν πραγματικότητας στην ζωή μας».

Το μεγαλύτερο πρόβλημα, κατά την άποψή του είναι, ότι η επίτευξη μίας καλής υλικής ζωής οδήγησε ώστε η ζωή να καταντήσει να λογαριάζεται με οικονομικό υπολογισμό. Η αισιοδοξία συνδέθηκε με την εμπιστοσύνη των καταναλωτών και η πολιτική έγινε διαχείριση προβλημάτων. Η ποιότητα αντικαταστάθηκε από την ποσότητα και υπάρχει ένα εσφαλμένο είδος φιλελευθερισμού που εκπέμπει το μήνυμα: «γίνε ο εαυτός σου, ελευθερώσου». Από θετική άποψη, οι νέοι φαίνεται όλο και περισσότερο να χάνουν τον ενδιαφέρον τους για την καπιταλιστική ιδέα, καθώς ένας νέος αστέρας οδηγός ανατέλλει σ’ ένα νέο χάρτη του κόσμου όπου υπάρχει μια μακρινή γη της επαγγελίας. Όπως επισήμανε ο Μπέρτραντ Ράσελ, δεν είναι μια πεθαμένη Ουτοπία εκείνο που θα έπρεπε να επιθυμούμε, αλλά ένας κόσμος όπου η φαντασία είναι ζωντανή. ¹

Ενώ φαίνεται να υπάρχει πραγματική έλλειψη νοήματος στη ζωή πολλών ανθρώπων, το τόξο της ενέργειας που συνοδεύει την πρώτη μύηση ασφαλώς είναι ενεργό εδώ, αφυπνίζοντας μια νέα δημιουργικότητα βασισμένη στην καρδιά. Παρά την εξωτερική εμφάνιση, η καρδιά της ανθρωπότητας είναι υγιής και πορεύεται προς την ομαδική συνείδηση· και εάν εκείνοι που ανταποκρίνονται στις νέες ενέργειες μπορούν να ανακατευθύνουν την δημιουργική τους φαντασία ώστε να πραγματώσουν μια νέα ουτοπία, θα προβάλει με βεβαιότητα το περίγραμμα ενός νέου τρόπου ζωής, ως βασίλειο των ψυχών. Ο νέος κόσμος πρέπει να στηρίζεται σε ορθές εσωτερικές και εξωτερικές σχέσεις, καλλιεργώντας το σπέρμα της ενόρασης, την πύλη προς την ψυχή, που η ουσία της είναι αγάπη, λογισμός, σοφία και συνείδηση. Η δημιουργική φαντασία πρέπει να καταστρέψει τα τείχη της χωριστικότητας εδραιώνοντας «επικοδομητικές σχέσεις ανάμεσα σε θετικές και αρνητικές ενέργειες» – η δυαδικότητα που εκδηλώνεται με τους δίδυμους αστέρες του ζωδίου των Διδύμων και αντιπροσωπεύει ψυχή και προσωπικότητα χρειάζεται να διαλυθεί σε ένα συνεκτικό σύνολο.

Στο βιβλίο *Εσωτερική Ψυχολογία, τόμος II (έκδοση 1942)*, διαβάζουμε ότι ένας άμεσος στόχος του Σχεδίου είναι «να ανυψώσει το επίπεδο της ανθρώπινης συνείδησης έτσι ώστε οι νοήμονες σκεπτόμενοι άνδρες και γυναίκες να είναι συνειδητά σε επαφή με τον κόσμο των ιδεών και το βασίλειο της εννοιακής αντίληψης ... άνδρες και γυναίκες θα οδηγηθούν σαφώς να μετατοπίσουν την προσοχή τους από τον κόσμο των συναισθημάτων στον οποίο ζούσαν ως τώρα και θ’

αρχίσουν να ζουν περισσότερο στη νοητική τους φύση και να σκέφτονται με διαύγεια και σύννεση...», ενώ σαν σύνολο οι άνθρωποι «θα βρουν ότι οι συνθήκες της ζωής τους έχουν τόσο βελτιωθεί και διευθετηθεί συνετά ώστε η τωρινή κατάσταση του φόβου και της έντονης ανταγωνιστικής πάλης για ύπαρξη θα αντικατασταθεί από κάποιο πραγματικό βαθμό σταθερότητας και ασφάλειας. Θα είναι συνεπώς δυνατή μια ζωή μεγαλύτερης άνεσης κι αυτή θα επιτρέψει στους ανθρώπους ν' ανεξίτησουν τις δυνάμεις τους – νοητικές και πνευματικές – κανονικά...».

Ένας άλλος αντικειμενικός σκοπός του Σχεδίου είναι ότι «κάθε έθνος πρέπει να αντιληφθεί την πρωταρχική σπουδαιότητα της ευθύνης του προς όλα τα άλλα έθνη και την αλληλοσυσχετισή του με όλα τα μέρη της ζωής του κόσμου μας. Η αντίληψη αυτή θα φέρει μια αμοιβαία αλληλεπίδραση στο πεδίο των οικονομικών, γιατί είναι το πιο σημαντικό πεδίο αυτή την εποχή. Πρακτικά όλα τα παγκόσμια προβλήματα και οι διαφορές βασίζονται στην οικονομική κατάσταση. Έχουν συνεπώς μεγαλύτερη σπουδαιότητα στην επίλυση του τωρινού παγκόσμιου προβλήματος απ' ό,τι οι πολιτικοί ανταγωνισμοί και οι ιδιοτελείς, ατομικές, εθνικές φιλοδοξίες».

Σε αυτό προστίθεται η χορήγηση επαρκούς διατροφής, ένδυσης και στέγασης στους ανθρώπους σε ολόκληρο τον κόσμο, κάτι το οποίο σημαίνει ότι «θα επιφέρει μια αλλαγή της παγκόσμιας ψυχολογίας που θα είναι εποικοδομητική και υγιής και θα εγκαινιάσει την πολυπόθητη εποχή της ειρήνης και της αφθονίας ... Στην πραγματικότητα είναι σχετικά απλό, όταν δεν περιπλέκεται από υπερβολικά στατιστικά πορίσματα και την αντιπαράθεση των εθνικών και χρηματικών συμφερόντων ...».

Ένας άλλος σπουδαίος αντικειμενικός σκοπός του Σχεδίου, που θα υλοποιηθεί αργότερα, όταν βελτιωθούν οι παγκόσμιες συνθήκες, είναι η ανάδυση σε δραστηριότητα στο φυσικό πεδίο... της πλανητικής Ιεραρχίας... οι Οποίοι θα αποκαταστήσουν στη γη τα αρχαία μυστήρια και θα θεσπίσουν πάλι την τάξη της Μύησης... Αυτή είναι η πλατιά και γενική ιδέα των αντικειμενικών σκοπών του Σχεδίου και του στόχου των Θεματοφυλάκων του».³

Ενώπιον μας ανοίγεται η ευκαιρία της ενεργοποίησης του νέου ομίλου εξυπηρετητών του κόσμου με τις αρχές της δυναμικής αγάπης και του μερισμού, καθώς βάζουμε πλώρη για τη νέα ουτοπία. Μπορούμε να αναμένουμε μια περίοδο πραγματικής έντασης από σήμερα και έως το έτος 2025 μ.Χ. όταν το στάδιο του προδρόμου για τον όμιλο, όπως μας λένε, πλησιάζει στο τέλος του. Εντούτοις, όλες οι ενέργειες που χρειάζονται για να μνηθεί η ανθρωπότητα στη νέα εποχή της ειρήνης και των ορθών σχέσεων είναι άφθονα διαθέσιμες. Εδώ βρίσκεται η ελπίδα μιας ουτοπίας για ρεαλιστές και ο δρόμος για την επίτευξή της περιλαμβάνει το δικό μας μερίδιο ενεργοποίησης του σχεδίου της αγάπης και του φωτός στις καρδιές και τις διάνοιες των ανθρώπων.

Ας προχωρήσουμε τώρα στον διαλογισμό χρησιμοποιώντας την σπερματική σκέψη και ομιλώντας ως ψυχή: «Αναγνωρίζω τον άλλον μου εαυτό και στην ελάττωση αυτού του εαυτού, αναπτύσσομαι και λάμπω».

1. *Το Πεπρωμένο των Εθνών*, σελ. αγγλ. 13, Αλίκη Α. Μπέιλη.
2. *Utopia for Realists*, p.1, R. Bregman
3. *Εσωτερική Ψυχολογία*, Τόμ. ΙΙ., σελ. 653/4, Αλίκη Α. Μπέιλη.